

rens Sted (jfr. § 201, 2det Stk.). Naar man har ment at maatte stille Politidirektøren i Kjøbenhavn direkte under Justitsministeren, har dette væsentligst den Betydning, at, for saa vidt Politidirektøren skulde vægre sig ved at efterkomme de til ham fra Rigsanklageren eller Overanklageren rettede Begøring (§ 188, 2det Stk.), vil en Rekurs til Justitsministeriet være nødvendig til Konfliktens Løsning.

Med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

§ 19.*)

„Den Opgave, som ifølge Anklageprincippet tilfalder den offentlige Anklagemyndigheds Organer, indbefatter: Fremskaffelse af de Oplysninger, som ere nødvendige til at rejse Anklage for den dømmende Ret, derunder Paakaldelse af den Medvirkning af Undersøgelsesdommeren, som Loven hjemler, dernæst Beslutning om Anklage og dennes Formulering overensstemmende med de langt strengere Forordninger til Nøjagtighed og Fuldstændighed, som den ny Ordning maa kræve, end der nu er Tale om ved Aktionsordrerne, endelig Anklagens Gennemførelse baade fra den faktiske og retlige Side for den dømmende Ret. Dette sidste har i den ny Proces en ganske anden og ulige vigtigere Betydning end i den nugældende Ret. Aktors Virksomhed ifølge Aktionsorden. Hovedopgaven bliver i Medfør af Mundtlighedsprincippet at føre Beviserne frem umiddelbart for den dømmende Ret. Der er ikke længere Tale om et blot Referat eller Sammenstilling af et Bevismateriale, som forudsættes fuldstændig skaffet til Veje under Forundersøgelsen. Dertil kommer endvidere Håndhævelse af Anklagens Interesser med Hensyn til og under Anvendelsen af de Retsmidler, Loven hjemler, samt endelig Omsorgen for en Straffedomss Fuldbgyrdelse.“

§ 20.

Som alt omtalt, ere de offentlige Anklagere at anse som Embedsmænd under Justitsministeren, men idet de træde i Forhold til Domstolene som den ene Part i Anklageprocessen, blive de selvfølgelig Domstolene undergivne paa samme Maade som enhver Procespart er det. Hertil kommer imidlertid, at man ikke har turdet indlade

sig paa en saa radikal Gennemførelse af Anklageprincippet, at Dommeren skulde indtage en lige saa passiv Stilling som i Civilprocessen, saaledes at han i Hovedsagen indskrænker sig til at bedømme det ham forelagte Materiale. Medens den nærmere Omtale af dette Punkt maa henvises til det følgende, skal her foreløbig bemærkes, at Kommissionen — trods nogen Divergens — har ment, at det vilde være betænkeligt, om man helt vilde unddrage paa den ene Side Retssikkerheden, paa den anden Side de Sigtede den Garanti, der ligger i, at Retten i Embeds Medfør paaser, at mulige Mangler i det af Aktor og Defensor tilvebragte Materiale afhjælpes. Selv saaledes bestemt bliver Dommerens Stilling under den ny Ordning, hvor han navnlig skal udøve en kritisk og supplerende Kontrol, væsentlig forskellig fra den nugældende, hvor Dommeren jo i Virkeligheden paa en Gang er baade Anklager og Forsvarer. Af det anførte følger imidlertid, at Anklageren saavel som Politiet inden for de Grænser, Loven afstikker, jfr. særlig §§ 206, 1ste Stk., og 251 in fine, maa efterkomme de Begøring, Dommeren stiller til Sagens yderligere Oplysning.

§ 22.

Ordene „saadan Foranstaltning, som i den Anledning maatte findes fornøden“ tilsigte at overlade Spørgsmaalet til de vedkommende foresattes Skøn, uden at disse ere bundne ved Inhabilitetsreglerne for Dommere i Kapitel III.

§ 23.

Det er Tanken, at Rigsanklageren personlig skulde overtage særlig vigtige og vanskelige Sager.

§ 26.

Underanklagerne skulle kun udføre Sagen for Underretten og have ingen Myndighed til at give Politiet bindende Paalæg.

Kapitel V.

Paatalen.

Frå det tidligere Forslag adskiller nærværende Kapitel sig navnlig paa følgende Punkter:

*) Det herunder anførte er citeret efter Motiverne til det tidligere Forslag.